

taten er truffet af det slesvigske Spørgsmaal. Det er sagt ofte nok, jeg har sagt det ved Finanslovsforslagets første Behandling, men jeg vil gerne gentage det her ved denne Lejlighed. Jeg skal derfor ikke rejse nogen Debat om hele denne Sag nu, denne Sag, for hvilken den højtærede Statsminister i sin Tid — den 20. Maj i Fjor — saa indgaaende gjorde Rede her i dette høje Ting. Hvad jeg her ønsker at sige i Tilslutning til den højtærede Udenrigsminister, er kun dette, at Professor, Dr. juris Vinding Kruse, der kun med stor Betænkelighed paatog sig at følge den Anmodning, den høje Regering rettede til ham i de bevragede Dage fra 15. til 30. Maj i Fjor, i Paris og London udrettede et stort og opofrende Arbejde, for hvilket de danske Mellemlesvigere utvivlsomt vil yde ham Tak. Den betydelige juridiske Indsats, Professor Vinding Kruse i indgaaende Konferencer med de franske og engelske Udenrigsministeriers sagkyndige Jurister gjorde ved Udformningen af den tresidede Traktats enkelte Bestemmelser, kan kun den til fulde vurdere, der fra første Færd har fulgt hele dette Arbejde paa allernærmeste Hold. Det glæder mig derfor ogsaa, at den højtærede Udenrigsminister i Forgaars saa stærkt fremhævede dette, og jeg er ganske enig med den højtærede Udenrigsminister i, at Professor Vinding Kruse fortjener uforbeholden Tak for det store, uegennyttige Arbejde, han den Gang gjorde for de danske Mellemlesvigeres Sag.

Hvad selve den tresidede Traktat angaar, er den i sin Oprindelse en direkte Følge af Versailles-Traktatens Artikel 114, 2det Stykke, hvor det hedder, at alle de særlige Spørgsmaal, som maatte opstaa som Følge af Suverænetetsoverdragelsen over det slesvigske Omraade eller Dele af dette til Danmark, skal ordnes ved særlige Overenskomster. Oprindeligt havde vi jo herhjemme i Danmark tænkt os, at denne Ordning skulde finde Sted paa den Maade, at der sluttedes en Traktat mellem Tyskland og de allierede og associerede Magter, hvilende paa den Bestemmelse i Fredstraktatens Artikel 109, at Tyskland paa Forhaand gav Afkald paa Suveræneteten over det slesvigske Afstemningsomraade eller den Del af dette, der efter Afstemningen maatte blive indlemmet i Danmark, og at de allierede

og associerede Magter derefter vilde ordne de Spørgsmaal, som maatte følge af Grænseflytningen, gennem en særlig Traktat mellem de allierede og associerede Magter og Danmark, saaledes at vi altsaa ikke direkte skulde forhandle med Tyskland om disse Spørgsmaal. Men allerede i April Maaned i Fjor besluttede Ambassadørkonferencen at ordne de herhenhørende Spørgsmaal gennem en kollektiv Traktat, i hvilken de allierede og associerede Magter, det tyske Rige og Danmark skulde være Signatarmagter, og efter en Række Forhandlinger i April og Maj Maaneder i Fjor tilstilledes Udkastet til Traktaten under 31. Maj i Fjor Danmark og Tyskland og accepteredes fra Danmarks Side den 6. Juni. Den højtærede Udenrigsminister har jo indgaaende gjort Rede for, hvorledes hele dette Traktatudkast mødte Indsigelser og Modstand fra tysk Side ud fra det Synspunkt, at det paa forskellige Punkter indeholdt Bestemmelser, der paalagde Tyskland Forpligtelser, der gik ud over dem, det havde paataget sig i Versailles-Traktaten. Baade Bestemmelsen i Artikel 2 om, at de til Danmark overgaaede Landsdele for Fremtiden skulde være inalienable, uafhængelige uden Folkeforbundets Samtykke, Bestemmelsen i § 3 om, at Optionsreglerne og de kommende Optanters Fritagelse for ekstraordinære tyske Krigsskatter som Skatten paa Krigsformuetilvækst og Rignsodofferet, Bestemmelserne i Artikel 5 om Annullering af Salg af Statsejendomme i Nordslesvig efter 11. November 1918 og Bestemmelsen i Artikel 8 om Oprettelse af en staaende Voldgiftsdomstol til Paadømmelse af de Stridsspørgsmaal, der maatte opstaa som Følge af Grænseflytningen, alt dette var efter Tysklands Opfattelse *aggravations*, Forhold, som paalagde Tyskland Forpligtelser, der gik ud over Versailles-Traktaten, og som det ikke mente sig forpligtet til at paatage sig. Paa enkelte Punkter, saasom Optanters Fritagelse for de ekstraordinære Skatter, Udformningen af den staaende Voldgiftsdomstols Sammensætning i Artikel 8, Dispositionen over Statsejendommene med mere, har Ambassadørkonferencen taget den tyske Indsigelse til Følge. Paa andre Punkter, saaledes den efter vor Mening meget betydningsfulde Bestemmelse om Landsdelenes